

Matí d'hivern

A.S. Puixkin

Fa sol i fred; un temps magnífic.
Encara dorms, amb son pacífic?
Desperta, amiga meva, és hora
que et mostris, per al meu conhort,
com l'astre més brillant del nord,
i obris els ulls cap a l'aurora.

Ahir, ¿ho recordes?, la tempesta
s'enfurismava amb veu funesta,
la lluna, al cel ennuvolat,
transparentava un cercle groc,
tu seies, trista, vora el foc,
i avui... té, vine aquí a mirar:

A dalt, la cúpula celeste,
a baix, la neu, com una festa,
estén l'encatifat joliu;
només el bosc, al fons, negreja;
l'avet, tot ell gebrat, verdeja
i al fons del gel fulgura el riu.

El sol ha enlluernat la cambra.
La llar de foc, amb reflex d'ambre,
fa espetegar la seva veu.
Quin bo de jeure i mandrejar.
Però i si fem aparellar
el poltre bru al vell trineu?

Lliscant damunt la neu flamant,
deixem-nos dur pel trot vibrant
del poltre impacient, amor,
i visitem els camps mandrosos,
els boscos, fa tan poc frondosos,
i els llocs que guardo a dins del cor.

Traduït per Helena Vidal